

Írta: Pásztor–Dudinszki Éva

Dicsőséges VISSZA-lépés

Textus: ApCsel 1,9–11

„Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől. Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, akik ezt mondták: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.”

Egyházi ünnepeink nagy része, tartalmukat tekintve **meseszerűnek** hatnak. Amikor óvodásokkal a mennybemenetelt tanultuk, nekik olyan természetes volt, hogy Jézus feltámadása után elment a mennybe. Kiment a tanítványokkal az Olajfák hegyére, elköszönt tőlük és pikk-pakk, eltűnt.

Persze, a gyermek az más – szoktuk mondani. Könnyen elhisznek mindent. De a racionálisan gondolkodó felnőtt? **Mit lát és hisz ebből a történetből?** A húsvét tényét sem szeretjük feszegetni: feltámadt? Valóban feltámadt? De a mennybe-

menetel még az ünnepek sorában is valahogy nagyon hátul kullog. Jelenléktelen.

Talán azért nem tudunk mit kezdeni ezzel az ünneppel, mert **megzavar a kifejezés**: Krisztus felment a mennybe. Hova fel?

Tudnunk kell azt, hogy a mennybemenetel egy **régi világképnek a szóhasználata**.

Az emberek már a keresztyénség előtti korban, de még a középkorban is a világot három szintes építménynek képzelték. Fent a felhők és csillagok fölött, a voltaképpeni lakóhelyén trónol Isten. A menny alatt

terül el a föld, az ember ideig való otthona, amely testi éltének színtere. És a föld alatt található a félelmetes alvilág, az elköltözöttek birodalma. Aki a világot ilyen háromszintes képződménynek látja, az a legnagyobb természetességgel beszélhet „fönt”-ről és „lent”-ről, alászállásról a holtak birodalmába és felemelkedésről a mennybe.

A mi világunkban ezzel szemben nincs többé fent és lent, és nincs semmi, aminek állandó helye volna, mert tudjuk, hogy a világegyetemben minden szüntelen mozgásban van. Tudjuk, hogy helyileg fent a különböző sztratoszférák, galaxisok, csillagrendszerek stb. vannak, lent pedig a földgolyó különböző rétegei. De! Ez a tudás nem dönti meg a Biblia szavait, üzenetét, sőt nem is áll szemben vele.

A mennybemenetel története a Bibliában persze annak a világképnek a nyelvét használja, amiben íródott, de ezzel együtt el tudja mondani a lényegét: **Istennek van egy nem látható, térképen fel nem tüntethető világa.** Nem lehet helyileg meghatározni. Nem lehet elcsípni, bekeríteni. Azok számára, akik nem hiszik, nem kerül az útjukba. Nem lehet átgyalogolni a határán csak úgy kíváncsiságból. És ez nem csillagrendszereken túli

távolságban van. Ez az ország köztünk van. Úgy is mondhatnánk, hogy egy más dimenzióban van. Ezzel a világgal együtt létezik, és ugyanolyan valóságos, mint a mi látható világunk.

Ebből a **láthatatlan világból lépett ki Isten karácsonykor.** Az Ige testté lett. Mennyből a földre jött, de tudjuk, hogy nem fizikai értelemben vett leszállás volt, hanem minőségi értelemben. Isten elhagyta mennyei világát, és kiszolgáltatottként, emberként élt itt a földön. Közel hozta, megfoghatóvá tette Isten országát. Tanított róla, ez volt tanításának a magja: elközelített Isten országa. Amikor Jézus elköszönt a tanítványaitól és a mennybe ment, akkor ebbe a láthatatlan világba **lépett vissza.**

A tanítványok ott álltak a heggyen, és feszülten néztek az ég felé, amikor az angyalok szinte felrázták őket: miért álltok itt az ég felé nézve? Tényleg. Miért is?

Érthető, hogy a tanítványok a búcsúzáskor szinte lecövekeltek, beleragadtak a pillanat különlegességébe, és talán felmerült a kérdés: most ez mi is volt? Mégiscsak lezáródott valami? Akkor mit értett Jézus az alatt, hogy ő mindennap velük lesz a világ végéig? Elment vagy nem? Itt van, vagy nincs itt?

Ez a keresztyén **életünk nagy dilemmája** sokszor: most akkor itt van velem Isten vagy nincs? Hogy van benne az életemben minden nap, amikor nem hallok, nem látom, amikor a bajban nem tudok odaülni mellé és megkérdezni a tanácsát? Az ember szeretné, ha Isten megfogható lenne. Közel hozzá.

Áldozósütőtörökön a tanítványok szomorkodva néznek az égre, és várnak. Mint ahogy mi szoktunk sokszor széttárt karokkal az égre nézni és sóhajtozni. Várjuk a kérdéseinkre a válaszokat, fürkésszük a jeleket.

A tanítványoknak meg kellett érteniük valamit, ami számunkra is üzenete ennek az ünnepnek:

1. Jézus mennybemenetele **nem visszavonulás**. Ellenkezőleg, fel-emeltetés a legfőbb hatalmi pozícióba. Ott ül a mindenható Atya Isten jobbján. Imádkozik értünk, helyet készít számunkra. Nem szakadt el a világtól, **csupán elrejtőzött**. Sokkal erőteljesebben, intenzívebb módon van együtt övéivel, mint előzőleg test szerinti létének idején, amely előzőleg egy adott helyszínhez kötötte. **Most válnak érvényessé szavai: veletek vagytok minden napon**. Jézus nem azt mondta, hogy a tanítása velünk marad. Nem tanítást, gondolkodási módot, elveket, ideológiát

hagyott ránk, hanem **személyes kapcsolatot**. Amit mindenki átélhet.

2. Másik nagyon fontos üzenet pedig az, hogy Krisztus mennybemenetelében távlat van. A jövőre irányítja a figyelmet. A mennybemenetel nem a film végi utolsó filmkocka. Az angyalok azt mondják: ahogy láttátok elmenni, úgy fog visszajönni. Az az ígélet hangzott el, hogy **egykor ez a Jézus majd kilép elrejtettségéből a világ elé**. Többé nem mint szolga, hanem olyan úr, aki előtt minden térd meghajol.

Ennek a reménynek a távlatában tekinthetünk immár az égre, és aztán tehetjük azt, amit a tanítványok tettek a mennybemenetel után: visszamentek Jeruzsálembe, és hirdették az Igét. Tették a dolgukat. Megtanulták az életüket olyan élő reménységben, várakozásban élni, amely aktív és tevékeny. Átszötte életüket az a bizonyosság, hogy nem csak a látható világ van, hanem a láthatatlan is, és tudták, hogy az Úr, az ő Megváltójuk egész közel van.

Ámen.

Imádság:

Köszönjük, hogy hallótávon belül vagy. Köszönjük, hogy sokszor válaszoltál már imádságunkra. Köszönjük, hogy a te kezed ma sem rövidült meg. Te nem nézed közömbösen bajainkat, gondjainkat, nyomorúságainkat, hanem szabadító hatalmaddal sokszor megmutatod irántunk való szeretetedet.

Bocsásd meg, valahányszor elfelejtjük ezt, vagy nem bízunk abban, hogy ez így van. Elhagyatottságunkban sokszor Téged vádoltunk, hogy magunkra hagytál. Hadd éljük az életünket úgy, hogy a színed előtt tudjuk magunkat. Így áldd meg jelenléted ünneplését ma is! Ámen.

Írta: Kólya Lajos

Isten Lelke által mindent betölt

Textus: ApCsel 2,2-4

„hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és szálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.”

Kedves Testvéreim!

Pünkösd titkát szépen és tömören foglalja össze a mai igehirdetésre választott néhány vers: A Szentlélek leszállt sebesen zúgó szélnek zendülésével, betöltötte az egész házat, s a tanítványok mindnyájan megteltek Szentlélekkel. Hangsúlyos itt, hogy az egész házat betöltötte, és a tanítványok mind megteltek Szentlélekkel. Isten ezen az ünnepen minket is meg akar ajándékozni a Szentlélek jelenlétének gazdagságával. Ő cselekedett akkor. Ő akar cselekedni ma is.

Legyen ezért ezen az istentiszteleten vezérgondolatunk: **Isten Lelke által mindent betölt!**

1. Isten Lelke által betölti a keretet tartalommal. Isten választott népe éppen a hetek ünnepét tartotta. Ezt az ünnepet a kovásztalan kenyerek ünnepe után hét héttel, az 50. napon tartották. Ezért nevezték a hetek ünnepének. A Sínai-hegyen történt törvényadásra emlékeztek, és az aratásért is ezen a napon adtak hálát. Isten a Szentlelket éppen ezen az ünnepen adta. Az új szövetség ígére-

téhez tartozott, hogy Isten nem kő-táblákra, hanem a szívek hústáblájára írja be törvényét. Ez pedig a Szentlélek által történik.

Isten Lelke által ma is be akarja tölteni tartalommal a kereteket, melyek sokszor megkoptak, megüresedtek, sokszor pedig olyasmivel teltek meg, amik nem Isten akarata szerinti dolgok.

Gondoljátok csak el, mit érnek a keretek, ha üresek! A szomjazónak hiába nyújtjuk oda a szépen csillogó kristály poharat, aranykelyhet, ha nincs benne víz! Ezek az Isten által ajándékozott keretek: az egyház, a gyülekezet, a templom, az ünnepi alkalmak, de maga az élet is. De ezek a keretek nemcsak megüresedtek, hanem meg is teltek oda nem illő tartalommal. Sokszor ilyen a mi életünk is. Egyrészt nagyon üres, erőtlen, gyümölcstelen, másrészt – Pál apostol szavaival élve: „kárral és szeméttel” van tele. A pünköszt azt jelenti, hogy Isten a már meglévő kereteket: egyházunkat, gyülekezeteinket, személyes életünket meg akarja tisztítani, meg akarja újítani. A kereteket ma is be akarja tölteni az- zal, amire, illetve Akire szükségünk van: Szentlélekével.

2. Pünköszt azt jelenti, hogy Isten Lelke által betölti az ígéreteit. Gyak-

ran elgondolkodom azon, hogy életünket Isten hatalmas ígéretei veszik körül. Az időben, a történelemben ezek az isteni ígérek válnak valóra. Üdvtörténeti ünnepeink Isten legnagyobb ígéreteinek a beteljesülésére emlékeztetnek. Isten megígérte, hogy Szabadítót, Megváltót küld, aki a bűn, a halál, a kárhozat rabságából megszabadít minket. Karácsony azt jelenti, hogy eljött a megígért Szabadító. Nagypéntek és húsvét azt tanúsítja, hogy a megváltás megtörtént. Az Ószövetségben számos ígéretet olvashatunk a Szentlélek eljövételéről, aki által Isten megtisztítja, megszenteli, újjáteremti népét, s az egész világot. Ezt az ígéretet töltötte be Isten pünkösdkor. Az ígért betelt, s ezzel az új élet, a feltámadás erői jelen vannak a Szentlélek által ebben a világban, azzal a csodálatos gazdagsággal, ahogyan Isten megígérte.

3. Isten Lelke által betöltötte a tanítványokat Szentlélekkel. Mindaz, amiről eddig szoltunk – Isten betölti a kereteket, betölti az ígéreteket – abban lesz igazán láthatóvá, hogy betölti a tanítványokat Szentlélekkel, akik várták Jézus ígértének beteljesülését. Vágytak arra, hogy elnyerjék azt az ajándékot, amiről Jézus oly sokat beszélt nekik. Összegyűlve,

imádkozva várták abban a bizonyos felső szobában, ahol át is élték a Lélek kiáradását.

A pünkösdi történetben arról is olvasunk, hogy hogyan részesültek a tanítványok a Szentlélek ajándékában. Ezen a ponton érezzük, hogy itt valami leírhatatlan leírására vállalkozott az evangelista, mert – Kálvinnal szólva – az emberi szavak elégtelenek ezeknek a dolgoknak a leírására. Erre utal, amikor azt olvasuk – halljuk, hogy *„szélrohamhoz hasonló zúgás támadt”, „valamilyen lángnyelvek jelentek meg”*. A tanítványok bizonyosak voltak abban, hogy az történik, az teljesedik be, amit Jézus megígért. A szél, a szellő, a vihar a Szentlélek kísérő jelenségeként nem ismeretlen a Szentírásban. A Lélek jön, mint hűvös áramlat, mint üdítő szellő, szívvel-lelket melengető szent csoda. De ezek csak külső dolgok. Nem a szél a fontos, hanem az, akinek a megjelenését, jelenlétét jelzi: a Szentlélek. A Lélek kiáradásának másik jele a tűz, ami a Bibliában sokszor Isten jelenlétének a kísérő jelensége. Mózesnek égő csipkebokorban jelent meg. Így jelenik meg a Szentlélek is tűzben, és lángnyelvekként száll rá a tanítványokra, tölti be őket. Csodálatosak a Lélek megjelenésének ezek a külső jelei, de az igazán csodálatos

és fontos az, ami a tanítványokkal történt: mindnyájan beteltek Szentlélekkel.

Ha a Szentlélek betölt, az csodálatos megújulást, teljes életet jelent. Ha Isten Lelke betölt, téged is újjáteremt. A pünkösdi események leírásánál még egy csodálatos dologról olvasunk: a tanítványok, miután beteltek Szentlélekkel, *„különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak”* (ApCsel 2,4). Ez a nyelveken szólás értelmes beszéd volt. A sok nép közül egybesereglett zsidók az „anyanyelvükön” hallották, amit az apostolok Isten nagyságos dolgairól beszéltek. Ez a nyelveken szólás jel volt. Annak a jele, hogy ami ott történt, az Isten hatalmas tette. Jel volt ez arról is, hogy a Szentlélek begyógyítja azt a sebet, ami a Sátán munkája nyomán keletkezett az emberiség életében. Bábelben a bűn ítéleteként összezavarodott az emberek nyelve, az egymás meg nem értése, az elidegenedés, a szeretetlenség uralkodott el a világon, míg Pünkösd, a Lélek eljövetele az emberek közötti megértést, a testvériséget, a szeretetet munkálja mindazok életében, akik megnyitják szívüket a Szentlélek ajándéka előtt.

4. Isten Lelke által betöltötte Jeruzsálemet – a világot az ő nagyságos

dolgainak hirdetésével. Péter apostol betelve Szentlélekkel, hatalmasan tett bizonytságot Jézus Krisztusról.

Kedves Testvéreim! Erről lehet felismerni ma is, hogy a Szentlélek van-e jelen, hogy Jézusról tesz bizonytságot. A pünkösdi örömmüzenet a Jézus Krisztusról szóló evangélium. Pünkösdi ünneplésed, Testvérem, úgy lesz áldott, ha befogadod ezt az evangéliumot, az evangélium Urát: Jézus Krisztust, aki téged is betölt Szentlelkével. A tanítványok ezzel az evangéliummal töltötték be Jeruzsá-

Imádság:

Örökkévaló Istenünk, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által! Köszönjük Néked igéd üzenetét. Köszönjük, hogy az első pünkösdkor véghez vitted a legnagyobb csodát, amikor alkalmatlan és erőtlen embereket betöltöttél a Te Szentlelkeddel, és alkalmassá tetted őket arra, hogy Neked szolgáljanak.

Kérünk, Urunk, hogy minket is tölts be a Te Szentlelkednek erejével, hogy tanúid legyünk a föld végső határáig.

Könyörgünk Hozzád szereteteinkért, közelben és távolban lévőkért. Áldd meg őket kegyelmed gazdagságával! Elődbe visszük, Urunk, a betegeket és a gyász fájdalmában megkeseredett testvéreinket. Kérünk, Urunk, Te légy betegeink gyógyítója, s áraszd vigasztaló Szentlelkedet a gyászolókra.

Imádkozunk, Urunk, az Anyaszentegyházért minden helyen az egész világon, mindazokért, akik a Te nevedet segítségül hívják és a Te nevedről neveztetnek.

Kérünk, áldd meg további ünneplésünket a családban és a gyülekezetek közösségében. Urunk, kérünk, hallgasd meg imádságunkat.

Ámen.

lehet, és az egész világot. Megtörtént, amit Jézus feladatként rájuk bízott: „...*tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig.*” (ApCsel 1,8). Ez Isten akarata ma is, ezt bízva ránk.

Kedves Testvéreim! Isten áldjon meg bennünket, hogy el tudjuk fogadni pünkösdi minden áldását, s megtapasztalhassuk annak valóságát, erejét. Isten segítsen minket ebben! Ámen.

Szentháromság vasárnapja

Lekció: Jn 16,5-15

Textus: 1Pét 4,14

„Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket Krisztus nevéért, mert a dicsőség Lelke, Isten Lelke megnyugszik rajtatok.”

Szeretett Keresztyén Testvéreim!
A mai napon Szentháromság vasárnapja van. Ezen az alkalmon ünnepeljük azt, hogy a mi Urunk, Istenünk, bár egy örök, igaz Isten, mégis, három személyben van jelen az életünkben és a világ történelmében.

A Szentháromság mint kifejezés nincs benne a Szentírásban. Ez azonban nem azt jelenti, hogy akkor nem is beszélhetünk Szentháromságról, hiszen számos olyan ígét olvashatunk a Bibliában, amelyben a Szentháromság valamennyi személye megjelenik (pl: Mt 3,13-17; 2Kor 13,13).

Nagyon az elejéről kezdve – de ez szükséges – arról kell beszélnünk, hogy Isten kezdetben világot teremtett. Isten megteremtette ezt az világot, és megteremtette benne az embert (1Móz 1-2), de az ember a kísértő szavára elfordult Istentől (1Móz 3), majd elterjedt a gonoszság a földön (1Móz 6,5-6). Istennek

azonban minden korban voltak választottai, megszólítottjai, akik Őt követték és neki engedelmeskedtek. Ilyen volt Nőé, ilyen volt Ábrahám, az ősatyák, bírák, próféták, vagy éppen néhány ószövetségi király, s közben egyre inkább világossá vált, hogy Isten követői számarányukat tekintve kevesebben vannak, mint azok, akik nem törődnek Istennel. Isten feladatot adott az övéinek, ez a feladat pedig nem más, mint a másokat Istenhez vezetés szent, de hatalmas, nehéz, ugyanakkor gyönyörű feladata. Jól látható az is, hogy az ÚR hírnökeit nem mindig és pláne nem mindenhol fogadták szívesen.

Ez a probléma csak erősödött, amikor az Atya Isten elküldte az Ő egyszülött Fiát a világba. Az Atya Isten olyan számunkra is, mint egy szerető apa, aki a gyermekeit, azok mindenféle csínytevései, bénázásai, ballépései ellenére is szereti. Lehet,

hogy időről időre megharagszik, de alapvetően a szeretet akkor is ott marad, akkor is megmarad, ahogyan az első korinthusi levélben is olvasuk: „A szeretet soha el nem múlik.” (1Kor 13,8) Ezért küldte el egyszerű Fiát a világba, „*hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3,16) Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása jelenti a megoldást számunkra, a benne való hitünk által lehetünk megváltott emberek. Mi pedig, keresztyén emberek, azt a feladatot kaptuk, hogy hirdessük Isten kegyelmét ebben a világban, hirdessük: „*Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3,16) Itt már látszik, hogy a három személyből kettő hogyan van jelen az emberek életében, és mit is köszönhetünk az Atyának, és mit a Fiúnak. Isten fogadott gyermekei vagyunk Krisztus által – ahogyan Heidelbergi Káténk is mondja –, kegyelem által (HK 33. kf). Ehhez a Káté-szakaszhoz kapcsolódva a Római levélben azt olvasuk: „*Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: »Abbá, Atyám!«*” (Róma 8,15)

Jézus az őt követőket feladattal látta el. Ez a feladat pedig nem más, mint a missziói parancs teljesítése: „*Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” (Mt 28,19-20)

Istenhez Jézus Krisztus által lehet közeledni, Isten Jézus Krisztus által fogadja gyermekeivé a hozzá térőket (HK 33. kf) – de keresztyén embereként meg kellett tapasztalnunk, hogy a néptömegekhez képest nagyon kevesen vagyunk, és sokak szemében nem vagyunk kíváncsók.

De az ÚR Jézus már előbb elgondolta, hogyan is fog segíteni az övéin: a Szentlélek által. Káténk azt mondja a Szentlélekről, hogy „*Hiszem először, hogy ő valóságos és örök Isten az Atyával és a Fiúval. Másodszor, hogy ő nekem is adatott, engem igaz hit által Krisztusnak és Krisztus minden jótéteményeinek részesévé tesz, vigasztal, és velem marad örökké.*” (HK 53.kf) Az Ószövetségben már találkozunk néhány helyen Isten Lelkével. Legelőször a teremtés hajnalán (1Móz 1,2), majd

szépen fokozatosan, ahogyan haladunk előre, egyre többször olvassunk róla. A Lélek az, aki alkalmassá teszi a bírákat (Otniél → Bír 3,10; Gedeont → Bír 6,34), hogy elvégezzék a szolgálatukat. A Lélek az, aki Ezékiel prófétát egyszer Jeruzsálembe (Ez 8,3), másszor a csontok völgyébe viszi (Ez 37,1), de a Lélek az, aki által az ember új életet nyer, amely által képessé válik arra, hogy Isten útmutatása szerint igyekezzék élni. *„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet adom belétek, és gondoskodom róla, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek.”* – ezt olvassuk Ezékiel könyvében (Ez 36,26-27). A Lélek azért érkezik, azért küldetik, hogy a segítségével a Krisztust követő emberek elvégezhessék az Istentől nyert feladatot: Krisztushoz vezessék a népeket, hogy azok, akik eddig nem voltak megszólítottak, akik eddig nem tartoztak Istenhez, azok szintén hit által, kegyelemből, egyedül Krisztus érdeméért Isten fogadott gyermekei legyenek.

A Szentlélek minket is, mai keresztyéneket felkészít, teljessé teszi a szolgálatra való készülésünket, megismerteti velünk az igazságot,

megvilágosítja, érthetővé teszi előttünk Isten kijelentését (Jn 16,13), egyszóval alkalmassá tesz bennünket az ÚR szolgálatára (ApCsel 2,1-13), pártfogol bennünket, segítőtársunk ebben a szolgálatban. Abban a szolgálatban, ami bizony egyáltalán nem könnyű, ami sokszor hátratétellel, gúnyolódással, esetleg kiközösítéssel is járhat.

Péter első levelének ebben a vonatkozó versében azt mondja a Szentíró, hogy boldogok, akik Krisztus követése idején gyalázatban részesülnek. A gyalázat itt egyfajta társadalmi kirekesztés, amely tulajdonképpen az igazságért való szenvedést jelenti: méltatlan bánásmódot, fenyegetést, szidalmazást. Bár abban az időben még nem volt szervezett keresztyénüldözés (később természetesen volt), de alkalmi feljelentések előfordultak, s így még halálbüntetés is kilátásban volt azok számára, akik kitartóan ragaszkodtak hitükhöz. A keresztyénüldözés – hol gyengébben (pl: gúnyolódás, hátratétel), hol erősebben (bántalmazás, vagy kivégzés) – sajnos ma is jelen van a világunkban.

Abban az élethelyzetben – amelyben Péter első levelének olvasói éltek – fogalmazta meg a Szentíró azt, hogy boldogok azok, akik gyalázatot szenvednek el a Krisztus nevéért,

mert a boldogság, amiről szó van, igyekszünk dicsőséget szerezni nem evilági, hanem egy Istentől egész életünkben.

jövő, „isteni boldogság”, amely nem a földi körülményeinktől függ. Ez a boldogság már itt a földi világban a keresztyéneké, tehát a miénk is, mert a dicsőség Lelke, a Szentlélek nyugszik meg rajtunk. Megnyugvás, vagyis felüdítés – a velünk maradó Szentlélek felüdít, megnyugvást ad minden háborúság idején, általa nem a nehézségekre figyelünk, nem rettentenek meg bennünket a magasságok és mélységek, nem rettentenek meg a hátratételek, a gúnyolódások, hanem az Istentől nyert boldogsággal, a Szentlélek segítségével szolgáljuk az Urat, s az Ő nevének

Keresztyén Testvéreim! A Szentháromság Isten valamennyi személye ott munkálkodik a mi életünkben is. Nem érezhetjük magunkat soha egyedül, mert érezzük, látjuk, tudjuk, hogy az Atya szeret bennünket, a mi Urunk, Jézus Krisztus által gyermekeivé fogadott bennünket, és Lelke által késszé tesz bennünket az Ő szolgálatára. Azért, hogy teljesítve a missziói parancsot, másokat is hozzá vezessünk. Adjon Isten nekünk erőt, és Szentlelket, hogy teljesíthessük feladatunkat!

Ámen.

Imádság:

Urunk, olyan jó volt most Szentháromság vasárnapján a Te hatalmas tervedről hallani. Olyan jó megérteni, hogy mi a célod az emberekkel, hogy mi a célod velünk, akik igent mondtunk Neked, és akik napról-napra, minden emberi töredékességünk ellenére arra törekszünk, hogy híven szolgálhassunk Téged. Kérünk, erősíts meg minket a nehézségek idején, add, hogy megélhessük azt a boldogságot, amelyet Te adsz meg nekünk, amely nem a világi körülményektől függ. És kérünk, adj nekünk engedelmességet is, hogy mindig a Te ügyed legyen számunkra a legfontosabb.

Imádkozunk közösségeinkért, valamint a járvány elmúlásáért, az egészségügyi, rendvédelmi, kereskedelmi dolgozókért, az iskolásokért, pedagógusokért. Imádkozunk a betegekért, elesettekért, gyászolókért, kérve téged, Urunk és Istenünk, látva életüket, segítsd meg őket. Könyörgünk vezetőinkért, adj nekik bölcsességet, hogy tovább vezethessenek minket! Őrizd meg és vezesd kérünk továbbra is a tiedet, Krisztusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat!

Ámen.

Segítség: megújul a SZIGETEK

Ha kedves Olvasóink megnézik az első oldal tetején látható datálást, észreveszik, hogy bizony ez már a III. évfolyam a lap életében. (Igaz, az első évben „csak” egy próbaszám jelent meg 2018 karácsonyán, megvártuk, hogy milyen fogadtatása lesz a lapnak. A következő két esztendőben évi négy számmal jelent meg ez az időszaki kiadvány. Most pedig már az idei 2. számot olvashatják az érdeklődők.

Úgy érezzük, hogy itt az ideje egy kis újításnak. Ahhoz azonban, hogy ez az újítás olyan megújulás legyen, mely nemcsak a lap tartalmát érinti, hanem az olvasók is megújulhassanak általa, szeretnénk visszajelzést kérni az olvasóktól. Elkészült egy kérdőív, mely az interneten az alábbi címen található:

<http://papaiem.rf.gd/szigetek/kerdoiv>

Ezt a címet egy internetes böngészőbe beírva lehetőség nyílik a lappal kapcsolatos véleményük kinyilvánítására, amelyet tisztelettel kérünk minél többektől. Akinek nehézséget okoz az internet világában való eligazodás, kérjen segítséget a családjában, vagy akár a lelkipásztortól.

Együttműködésüket megköszönve, véleményüket várva, Isten áldását kívánva:

***Füstös Gábor és
Sárközi Gergely Antal
szerkesztők***

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Márkus Mihály esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaiem@gmail.com